

Hrehuss György

(1938. március 15. Budapest –)

Szüleimmel az Orbánhegyen laktunk, ez határozta meg ifjúkorom sporttevékenységét, futottam. 1944–49 között a Kalazanci Szent József szerzetes iskolába jártam, ami oda ezer és vissza is ezer méter futást jelentett. A szerzetesek rendre, szorgalomra, fegyelemre neveltek, amely életem minden napján hasznomra volt. Államosítás után a Márvány és Alkotás utca sarkán lévő iskolába kerültem, ez nagyobb futópenzumot jelentett, két kilométert oda és kettő vissza, hegyről le és fel. A futás iránti vonzódásom mellett a hajók érdekeltek, kis hajókat faragtam, és próbálgattam melyik siklik jobban.

1951–56 között a Toldy Ferenc gimnázium mellett, hobby szinten a nővéremmel eveztem a Dunán. Már a nyári szünetekben is a VITUKI-ban dolgoztam. Érettségi után az egyetemi felvételeimen megfeleltam, de hely hiányában 1961-ig nem vettem fel, így a VITUKI-ban folytattam, többek között a Balaton ultrahangos mélység- és partmenti mélységmérésén tevékenykedtem. Ezzel a Balaton vízmélységének jó ismerőjévé váltam.

1966-ben az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetemen okleveles építőmérnöki diplomát szereztem. Egyetemi éveim alatt is, amikor csak lehetett versenyeztem. 1965-ben megnősültem. Két gyermekünk született, Pál közgazdász, vitorlázik, Nóra lányunk testnevelő tanár. Tőlük öt unokánk született, akik tanulmányaik mellett sportolnak, a legidősebbjük Sótónyi Botond vitorlázik.

1966–83 között a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóságon kezdetben Lajosmizse térségének vízrendezése tervezését, beruházása bonyolítását, műszaki ellenőrzését végeztem, majd a Duna-völgy belvízrendszerének fejlesztésével foglalkoztam. 1970-től az ország minden jelentősebb árvízvédekezésében részt vettem. Közben, 1971-ben a BME-n mezőgazdasági vízgazdálkodási szakmérnök diplomát szereztem. 1983–96 között az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Központi Szervezet Védelmi Szakfelügyeletén, majd annak vezetőjeként dolgoztam. 1996 novemberétől a 2000 áprilisi nyugállományba kerülésemig az Országos Vízügyi Főigazgatóság Szakfelügyeleti Osztályát vezettem.

1957 tavaszán Pásztó Péter hívott a Vízügyi Sport Clubba vitorlázni, kezdetben kalóztam. Györke Olivér – a Kishamis akkori kapitánya – 1962 őszén meghívott egy-egy versenyre, 1963-ban az új kapitány, Pásztó Péter felkért állandó legénységnek. Később a hivatali munkám mellett is vitorláztam, 1967-ben Balaton Kupát nyertünk. 1968-ban Pásztó Péter Dragonban folytatta, a kapitányi tisztet Vas Boldizsárnak és nekem adta át. A szezon első versenyén harmadik, másnap abszolút első lett a Kishamis kormányzásommal. 1969-ben a klub vezetése rám bízta az Orion 50-est. 1978-ban a Kishamisra visszatért Pásztó Péter visszahívott helyettesének a Kishamisra. 1979-ben Pali fiam is csatlakozott a csapathoz.

Az 1896-ban épült Széchenyi-örökség százéves korára versenyképtelenné vált, de Baja Ferenc – akkori környezetvédelmi miniszter – közbenjárásával és több szponzor segítségével a Kishamis továbbra is a Balaton büszkesége maradt.

1963-ban indultam először Kékszalagon és azóta is mindegyiken részt vettem, így 2018-ban a 36. Kékszalagomat teljesítettem! Ezen kívül ott voltam a három tókerülő Fehér Szalagon (1996., 1998. és 2000.), és három Balaton Maratont (1998., 1999. és 2000.) is végigvitorláztam, amelynek hossza egy Budapest–Párizs távolság, kikötés nélkül. Mindezeket összeadva, egy különleges rekordot tudhatok magaménak: több mint hatvanszor – ami légvonalban is közel 10 000 km! – kerültem meg versenyben a tavat! Döntő többségén a Kishamissal!

A szakosztály tagsága 1996-ban a Club tiszteletbeli elnökévé választott, mely tisztséget ma is viselem. A szakosztály működése és a Kishamis eredményessége alapján a Magyar Vitorlás Szövetség javaslatára az 2018-ban a Magyar Hajózásért Érdemérmét kaptam.